

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

№ 7-8

Ліка Роман
*Дівчина,
що «світиться»*

Стор. 4-5

Стор. 16-17

DJ Light:
«Я – добрий»

Стор. 20-21

«ФлайзЗза»

Стор. 12-13

Міс Ковеля

Стор. 23

**Здоровим
бути модно!**

Молодіжний журнал «Птаха»

№ 7-8, 2008

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

Над номером працювали:

Наталія Самчинська,

Олена Палкіна,

Ірина Третьяк,

Світлана Самчук,

Максим Івануха,

Яна Супоровська,

Юлія Гринчук,

Юлія Гуменюк,

Ірина Сорока,

Роман Томашевський,

Віта Литвак,

Ганнуса Луцьок,

Катя Мазурець,

Андрій Поліщук,

Вікторія Гарбуз

Верстка та підготовка

до друку:

Володимир Камінський

(ПВД «Твердиня», м. Луцьк)

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів.

За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:

45000, м. Ковель,

вул. Театральна 11,

2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua

Свідцтво про реєстрацію:

ЛВ № 309-43Р

від 29. 11. 2007

Видається з грудня 2007

Виходить 1 раз у місяць

Ціна договірна

Наклад 1500 прим.

Слово редактора

Оце воно і є: ЛІТО!!!!!! Відривайся і відпочивай, купайся, грійся під сонечком, мокни під дощем, лови позитивні заряди від усього, що Тебе оточує! Відкривай світ для себе і себе для світу і свята. Живи на повну силу, бо Ти того вартий!

Оля Ляснюк

Хронограф	3 ст.
Дівчина, що світиться	4-5 ст.
Арт-тероризм	6 ст.
Паркур	7 ст.
Гурт «протест» – гурт «the best»	8-9 ст.
«Срібна підкова» – Сергієві Шишкіну	10 ст.
«Краплі морЗу»: прорив по-володимирськи	11 ст.
«ФлайZza	12-13 ст.
Прості істини у складній обгортці	14-15 ст.
DJ Laight: «Я – добрий»	16-17 ст.
Карпатський фест і луцька злива	18 ст.
Жменька слів про «країну мрій»	19 ст.
«Кілька секунд щастя»	19 ст.
Фоторепортаж	20 ст.
Здоровим бути модно!	21 ст.
Новини	22 ст.
Міс Ковеля	23 ст.
Фестивальні новини	24 ст.
Наодинці з музою	25 ст.
Back to school	26 ст.
Путівник	27 ст.
Спорт, оголошення	28 ст.
Три країни – одна мета	29 ст.
Музичні події, кінопрем'єри	30 ст.
Колінцями по камінцях	31 ст.

День у день - увесь СЕРПЕНЬ

1 серпня 1793 – у Франції введено метричну систему мір і ваг, котра згодом стала основою міжнародної єдиної системи вимірів.

1 серпня 1913 – на 42-у році життя померла письменниця і поетеса Леся Українка.

2 серпня 1999 – у Перу з колонії неповнолітніх втекло 450 в'язнів. Ця втеча стала наймасовішою в історії.

3 серпня 1949 – у США шляхом злиття Американської баскетбольної асоціації і Національної баскетбольної ліги утворено Національну баскетбольну асоціацію (НБА).

5 серпня 1886 – у США вийшла перша газета українською мовою «Америка».

6 серпня 1932 – у Венеції пройшов перший кінофестиваль.

10 серпня 1985 – Майкл Джексон за 47,5 мільйонів доларів придбав права на всі пісні «Beatles».

15 серпня 1990 – у віці 28-ми років загинув російський рок-музикант Віктор Цой, лідер групи «Кіно».

16 серпня 1976 – на екрани кінотеатрів Радянського Союзу вийшла комедія Ельдара Рязанова «Фроня долі, або з легким паром». Прем'єра пройшла практично непоміченою – справжню славу фільму принесла демонстрація стрічки по телебаченню в переддень Нового року. З тих пір протягом практично чверті століття фільм транслювався щорічно напередодні новорічних свят.

18 серпня 1977 – у Мемфісі відбулись похорони Елвіса Преслі.

слі. На них були присутні близько 75 тисяч чоловік.

18 серпня 1859 – французький канатоходець Жан Блонден перетнув Ніагарський водопад, тримаючи на плечах іншу людину.

23 серпня 1977 – у Каліфорнії здійснено перший політ на літальному апараті, що приводився в рух мускульною силою людини. Апарат, вагою 32 кілограми і з розмахом крил 29 метрів, був сконструйований Полом Маккреді. Пілот, велосипедист Браян Аллен зумів пролетіти за 6 хвилин 27 секунд відстань у 1850 метрів.

26 серпня 1907 – у аквапарку Сан-Франциско закований в кандали Гаррі Гудіні продемонстрував свій відомий трюк – кинутий у воду, він через 57 секунд з'явився на поверхні водойми, звільненим від ланцюгів.

Підготовлено з використанням матеріалів сайту www.pcdigest.net

Анекдот

- Чи можна загадати бажання, коли сидиш між двома програмістами?

- Можна! Тільки глючити буде.

Зустрічаються два «нових українці»:

- Ось, узяв собі путівку на сафарі!

- Ну і як розцінки?

- Прийнятні. Полювання з

дружиною на лева – 500 баксів; полювання з левом на дружину – всього сотня!

Син запитує в батька:

- Тату, а це правда, що всі казки починаються словами: «Жили собі дід та баба...»?

- Ні, синку. Справжні казки починаються словами: «Якщо ви проголосуєте за мене на виборах...»

Офісна хвороба – це... До обіду хочеться їсти, після обіду хочеться спати і постійно пере-

слідують думки, що тобі мало платять!

- Тату, тату, а чому ти з мамою одружився, – запитує син.

- От бачиш, – каже той до дружини, – навіть дитина дивується.

Розмовляють два батьки:

- Ну, як тепер справи у твого шибеника у школі?

- Уже краще. Але на батьківські збори ходжу поки під чужим ім'ям.

Дівчина, що «світиться»

Розмова з Лікою Роман, «Міс Україна-2007», залишила, окрім інтерв'ю, яке ти зараз читаєш, дуже приємні спогади. Вона руйнує стереотип про не надто розумних дівчаток-модельок. Ліка, справді, водночас і розумна, і красива дівчина. Красива до всього не лише зовні...

- Гарно виглядаєш. У тебе є якийсь рецепт краси?

- Дякую)) Просто потрібно навчитися правильно себе показати: стиль одягу, макіяж, зачіска, власний імідж. Кожну дівчину можна зробити красивою. Якщо, наприклад, у тебе негусте волосся, це можна виправити за допомогою деяких простих способів. Я раніше працювала у цій сфері (перукарем), тому мені це близьке. Зараз я займаюся трішки схожим – стараюся робити людей красивими не зовні, а зсередини.

- Розкажи конкретніше, що саме ти робиш?

- Взагалі, я займаюся з молоддю, намагаюся бути для них прикладом того, що можна насправді бути успішною людиною, жити при цьому чистим життям. Я є прикладом не лише для дівчат, а й, як не давно помітила, для хлопців також.

- Наскільки мені відомо, тобі не раз пропонували взяти участь у конкурсах краси, але ти відмовлялась. Чому зробила виняток для «Міс Україна»?

- Я відмовлялась як від модельної кар'єри (тричі), так і від конкурсів краси. Погодилась тільки тому, що мене попросила Наталя Ворона. Вона сказала одну фразу, що мене зачепила: «Ти, знаєш, я могла б знайти дуже багато вродливих дівчат.

Але в тобі я знайшла не тільки зовнішність, а й щось внутрішнє. Я хочу, щоб Закарпаття представляла дівчина, красива до всього ще й зсередини». Можливо, якби вона цього не сказала, я б нізащо не погодилась.

- Що ти відчула, коли перемогла на цьому конкурсі?

- Коли я вранці прокинулась у шикарному готелі поряд з мамою (я її забрала до себе в номер:)), то відчула величезну відповідальність. Якщо раніше за моїм життям стежила невеличка кількість людей, то тепер з нього беруть приклад, стежать за ним дуже багато людей, вся Україна. У мене відразу почали брати інтерв'ю в газети, журнали, з'явилися прямі ефіри на радіо та телебаченні. Я зрозуміла, що не просто хочу розказати щось про себе, а й донести якісь цінності

в цей світ, який вже майже загублений. Хотілось би врятувати молодь від бездумного розтринькування власного життя.

- Яким має бути твій обранець? Маєш ідеал чоловіка?

- Знаєш, я помітила одну таку цікаву річ: люди часто сходяться саме однакові. Я думаю, мій майбутній чоловік має бути таким же, як і я. Не уявляю поряд з собою хлопця, що курить, п'є, з пляшкою пива стоїть біля під'їзду. Я знаю, що обранця дає нам Бог. А якщо слухати свого серця, то зустрінеш саме ТУ людину.

- Як ти думаєш, гасло нашої акції «Здоровим бути модно» ще актуальне в наш час? Чи молодь вже здоровим способом життя не привабиш?

- Я вважаю, що молодь слідує, в основному, якимось прикладам. А те, що ми бачимо з екранів та читаємо у газетах, — штучно створений імідж. Я знаю багатьох людей естради, які насправді в реальному житті дуже люблять своїх чоловіків, жінок та вірні їм. А молодь бере приклад із штучно створених образів, які робляться для реклами і грошей. Це величезна машина, яку необхідно розвертати в інший бік.

- Маєш плани, проекти?

- Зараз готується журнал, який вже незабаром побачить світ — «VIP-реорле (Великие, интересные и полезные люди)». Це молодіжний журнал, у якому не буде реклами цигарок та алкоголю, який буде нести здоровий спосіб життя і справжні цінності.

- Яка твоя роль в цьому журналі?

- Я вестиму рубрику та буду

обличчям журналу.

- Насамкінець, хочеш щось додати, побажати нашим читачам?

- Я от хочу сказати, що багато дівчат страждають від якихось комплексів. Я б хотіла, щоб вони зрозуміли, що насправді вони всі особливі. Більше ніде немає такої Тані, Даші чи Маші. А саме особливість є цінністю. Люди бачать, якими ми є всередині, коли в тебе сяють очі, і ти випромінюєш внутрішнє сяйво, це притягує людей. Потрібно дбати про цю внутрішню красу. Саме тоді й прийде успіх.

*Із Лікою спілкувалась
Яна Супоровська*

Арт-тероризм

Ти бачив ці вибухи фарби і бажання креативу?..

Кожен райтер сприймає місто – як альтернативне сучасне інформаційне поле, і використовує його територію – як художнє полотно для ідеологічної війни. Війни із сірістю, буденністю та безликістю. Головною зброєю в руках графітарів є не лише балончик з фарбою чи трафарет – головною зброєю масової діяльності є світобачення, вміння передати на нерівних темних поверхнях урбаністичного пейзажу мрію та заклик до знищення безбарвності та смутку.

Кожна стіна до того, як її торкнулися перші теги, була просто стіною, без імені, покритою товстим шаром пилу.

Художня війна проти системи, проти вирівнювання світобачення та й взагалі... А для чого це все? Більшість добропорядних громадян у процесі засудження такого «нищення матеріальних цінностей та муніципального майна» не утруднює себе розумінням цього диверсійного підліткового самовираження...

Для більшості ж графітарів їх екстримальна кольорова діяльність є пошуком самоствердження та самовираження. Вони підняли можливості спрею до рівня, рівнозначного пензлю. Графіті, з його безмежними креативними можливостями, не має права переростати у просто вуличне хуліганство... На початках райтери, поєднуючи гідну візуальну експресію з не менш гідною вербальною – «викикували» у натовп про постіндустріальний неокульт молоді у суспільстві.

То що ж являє собою стріт-арт графіті?

Графіті. Це поняття і стосується, і не стосується вуличного малювання. Одне з понять цього терміну має безпосередній зв'язок із вуличним живописом. Адже всі відразу асоціативно пов'язують його з яскравими написами на безликих поверхнях вулиць. А от інше значення абсолютно протилежне. Адже слово італійського походження «graffito» означає шкрябання здебільшого з безпосереднім позбавленням мистецької цінності (хоча часто наділене й не тільки цим значенням) такого собі примітивного міського фольклору, з напильком візуального забруднення.

Негативізм та протестний жест нанесення шкоди – лише один з методів естетизації, і має по-

зитивне значення. Вандалізм ні в якому випадку не є самоціллю. Тому райтинг не є графіті. Якби це не було так, то, напевно, ніколи б не виникло протистояння всередині субкультури райтерів: між райтерами (цей титул треба ще заслужити) і тойерами (невмілими та недосвідченими райтерами).

Естетичний активізм тінейджерів, досягнувши моралізму та галерейних виставок, остаточно сформувався у райтерську субкультуру зі своїм сленгом, етичними та естетичними цінностями. Графіті, ставши універсальним міським комунікативним кодом, доріс до (не зовсім загального) визнання. Так, в Україні навіть є школа стріт-арту. У місті Тернополі 70 щасливчиків відвідують заняття з техніки малюнку (щоправда, поки що на папері). Дрібниці, та приємно, тішать такі спроби «вуличне хуліганство» скерувати у «благородне русло», тим паче, що причетне до цього і управління освіти міста, яке навіть виділило приміщення для занять... можна уявити, як зміниться місто після впускного у цій школі...

Для роботи використовується фарба для фарбування авто (вона класно чіпляється і нічим не змивається), яку можна придбати практично у кожному місті України. На стіну йде приблизно 2 балончики, та від 30 хвилин до 1,5 години. Специфіка професійного графіті потребує чітких ліній, а роботи з розмитими контурами говорять швидше про «зеленість» автора у цій царині. А головне – майже у кожного майстра графіті є своя фотосесія.

Але... Як скрізь, присутнє «але»... райтерство – не просто мистецтво самовираження в цьому світі собі подібних – воно ще й злочин. Реальний злочин. Відповідно до нашого законодавства, розписи графіті караються. Переважно високохудожні твори мистецтва підлягають під «псування майна» та «хуліганство», за які в «нагороду» дають термін від 15 днів до 5 місяців, або, як варіант – досить-таки відчутний штраф (який можна витратити на фарбу, за умови, що не впливають). От і напрошується висновок: мистецтво графіті – швидкісний вид спорту (кого не піймали – той не мие стіни за всіх).

Юлія Гринчук

Паркур

Останнім часом, ідучи нашим таким «спокійним» Ковелем, почав помічати шалених малюків, яким не більше 7-8 років і які, передивившись фільмів, уявляють себе «ямакасі» (хоча навряд чи уявляють, що це слово означає). Це й спонукало мене до написання статті: я не можу дивитись на те, як вони себе калічать.

Отож, паркур (від французького «parkour» – смуга перешкод) – це мистецтво раціонального переміщення. Таким чином, це не обов'язково стрибки через паркани, по дахах тощо. Це може бути навіть звична усім дорога до школи. Саме подоланням перешкод і займаються трейсери (трейсер – людина, що займається паркуром).

Вперше термін «паркур» був вжитий Раймондом Беллем, який працював пожежником у Франції і брав участь у війні. Це мистецтво він використовував виключно для допомоги людям, шукав різні способи виживання, методи якнайшвидше (а НЕ якнайкрасивіше) дістатися до місця призначення. Син Раймонда, Давід Белль **(на фото вгорі - авт.)**, став його послідовником. Давіда Белля вважають засновником паркуру, його ж цілі були такими, як і у його батька: він тренувався, щоб при нагоді допомагати людям.

Варто розуміти: паркур і акробатика – речі цілком відмінні. Якщо ви хочете похизуватись – забудьте про паркур. До того ж, ваші круті стрибки із сальто, взагалі, не є паркуром. Для любителів повіпендрюватись існує фіран – дисципліна дуже схожа на паркур, але у ній допускається красива акробатика. Фіранер не просто долає перешкоди, він робить це елегантно.

Спростую кілька невірних думок про паркур:

- паркур не є спортом. Спорт передбачає зма-

гання, а у кожного трейсера свій шлях, відмінний від інших, повільніший або швидший;

- паркур не є екстримом. Усі трюки, які ви бачили на відео, були виконані після багаторічної підготовки. Трейсери відпрацьовують кожен рух багато тисяч разів, доки тіло не почне виконувати ці рухи автоматично. І починають із найпростіших вправ, які виконає навіть малюк, але і їх тренують до автоматизму. Таким чином, шанс травмуватися (якщо саме це називати екстримом) буквально дорівнює нулю.

До усіх, хто займається паркуром, до 16 (а то й 18) років стрибки з висоти, що є більшою за ваш зріст, СУВОРО ЗАБОРОНЕНІ! Так, мені можуть заперечити і сказати, що стрибали із 5 метрів – «і нічого». Це спочатку здається, що нічого. При будь-якому стрибку з висоти присутній поштовх, який припадає на м'язи і зв'язки. Суть у тому, що, стрибаючи з висоти 2 і більше метрів (на початку, тобто без ретельної і особливої підготовки), м'язи ніг не можуть повністю амортизувати удар, і все навантаження припадає на зв'язки, завдяки яким і не отримуються травми. АЛЕ зв'язки не мають здатності відновлюватися так, як м'язи, тобто при стрибках вони просто-на-просто знищуються. І через 10-15 років з'являється постійний біль у колінах, може дійти навіть до операції.

На завершення хочу сказати: не знаєш броду – не лізь у воду. Не варто кричати на весь світ: «Я – крутий паркурис, бо я зістрибнув з висоти 3 метри!!». Краще поспілкуватися з більш досвідченими трейсерами, запитати у них, що і як робиться, і залишитися здоровим і неущожденим.

Scadge

Гурт «протест» - гурт «the best»!

Гурт «Outcry» досить давно відомий прихильникам рок-музики в місті Луцьку та за його межами. Я ж його вперше почула в Рівному – на так званому «дні пива», і буквально закохалася у ті чарівні звуки, які дарують хлопці людям. І от, коли випала нагода потрапити до них у гості, та ще й на 10-річчя гурту, не вагалася ні секунди. Трішки поблукавши у глибинах Інтернет-павутини дізналася, що вони брали участь у різноманітних фестивалях, показували професійний рівень та неординарність музики, що виконується. Їхні пісні досить часто звучать на регіональних радіостанціях, гурт досить вдало виступає на великих концертних майданчиках. Гурт «Outcry» було створено 30 травня 1998 року в м. Луцьку.

Офіційний сайт гурту: www.outcry.com.ua

АТУМ: Скажи, будь ласка, звідки пішла назва гурту, і як називається стиль у якому ви граєте?

БОРТ: Із самого початку творчої кар'єри було обрано напрямок такий, як TRASH METALL, цим і викликана назва «OUTCRY», що в перекладі з англійської означає «протест», «відчайдушний крик».

Група завжди шукала свою мелодику, тому напрямок музичного стилю дуже швидко змінювався. Ми грали все: від блюзу до жорсткого металу та класичного року.

АТУМ: Колектив залишився у старому складі?

БОРТ: Ні, склад змінювався декілька разів, але незмінним лишається Рома Мойсеюк, він наш ветеран. Хочу додати, що нині гурт працює у напрямку поп-рок.

АТУМ: За плечима багато різних фестивалів, ти можеш виокремити якийсь із них, як кращий щодо сприйняття аудиторією, організації?

БОРТ: Об'їздили ми, і справді, немало, але когось конкретно ганити, чи хвалити... я вважаю, що це неправильно. А з різних фестивалів та заходів хотілось би відзначити:

«Червона рута» – м. Луцьк, м. Київ (починаючи з 1995 року)

«Тарас Бульба» (щороку, починаючи з 2001 р.)

«Wielka orkiestra swiatecznej potosu» – Польща, Люблін, 2006 р.

«Western Bikers Show» – м. Луцьк (відкриття та закриття байкерських сезонів, щороку)

«Володимир» – м. Володимир-Волинський, 2006 р.

АТУМ: Як ви даєте знати про себе вашим прихильникам?

БОРТ: Ми часто беремо участь в теле- та радіо-ефірах з новинами про свою діяльність.

АТУМ: А як щодо співпраці з іншими командами?

БОРТ: Ми постійно знаходимось у стані творчого пошуку і завжди готові до співпраці з іншими колективами.

терпіння, гострого пера, вірних читачів, і головне – натхнення... ну і щоб прожити щонайменше так, як і ми, 10 років, а далі час покаже...

АТУМ: Ваш колектив за стільки років став, як сім'я. Про сольну кар'єру ніхто ще не думав?

БОРТ: Ми, дійсно, всі як одна велика дружна родина. Але це не заважає нам робити якісь виступи окремо один від одного.

АТУМ: Повідайте нашим читачам трохи про учасників гурту...

БОРТ: На басу грає Юрчан Кльоц, він же є наш митець, текстовий монстр. Геній своєї гри на басу, за натурою дуже романтичний і комунікабельний. За барабанами – Роман Мойсеюк – душа колективу, який працює від самого утворення команди, жити не може без музики. Гітарні рифи та соло виконує Захарченко Вадим, палкий фанат драйвової музики, любить зі свого Gibsona витягати неймовірні звуки. Клавішник – Макс. На сцені його побутова сором'язливість десь втрачається. Любить вночі перечитувати підручники з фізики та математики замість того, щоб пити пиво та гуляти. Співає, грає на гітарі, ще й танцює... Борт... тобто я (сміється – авт.) – він же Олександр Бортніков. Я – щира людина, люблю мандрувати і класно відпочивати, пишу пісні для гурту.

АТУМ: На завершення розмови прошу декілька щирих побажань для нашого журналу...

БОРТ: Ваше творіння ще дуже юне, а я знаю, як це починати якусь справу, тим паче такого масштабу... це дуже складно. Тому бажаю вам витримки,

Розмовляла АТУМ

«Срібна Підкова»

Сергієві Шишкіну

Як не сумно, але більшість регіональних відбіркових турів на Всеукраїнські фестивалі проходять в обласних центрах чи у великих містах. Тому у жителів «невеликих поселень» є лише два виходи: або їхати до обласних столиць, або привозити відбіркові до себе, що й зробив відомий Володимир-Волинський бард Сергій Шишкін.

З його «подачі» 26 червня у м. Володимирі-Волинському відбувся Волинський регіональний тур Всеукраїнського фестивалю авторської пісні та співаної поезії «Срібна підкова», до участі в якому були запрошені молоді співочі таланти з Волинської та Рівненської областей.

Проведення туру було присвячене 50-літньому ювілеєві Сергія Шишкіна, постійного члена журі «Срібної Підкови», «Оберегів», «Червоної Руті», організатора і натхненника фестивалю «Володимир», вихователя обдарованої молоді Волині, почесного громадянина княжого міста, володаря численних лауреатських нагород міжнародних та всеукраїнських конкурсів, людини з активною громадянською позицією, з іменем якої пов'язана переважна більшість музично-культурних подій на Волинській землі.

У зв'язку із суміщенням конкурсу та ювілею Сергія Шишкіна, свято пісні, яке відбувалося у районному будинку культури, проходило у два етапи. Спершу відбувся відбір конкурсантів на фінал у Львові, який проходить 24-26 жовтня. Дуже приємно визнати, що на Волині є так багато талановитої молоді, адже серед десятка конкурсантів, які взяли участь у турі, у фінал пройшло шість. Журі, члени якого відомі барди зі всієї України, одностайно відзначило переможцем у номінації «соліст» ковальчанина Аркадія Войтюка, а у номінації «гурт» – формацію «Крик Серця» з Луцька. Окрім них, до участі у фіналі запрошено Миколу Фалюша

(м. Ковель), дует Валентина Хамчукова – Ірина Кашовська (м. Нововолинськ), гурти «Інші» (м. Володимир-Волинський) та «Радіо» (м. Луцьк). Останнім, згідно із рішенням журі, було вручено традиційний приз відбіркового туру від оргкомітету фестивалю – акустичну гітару.

Після перерви, увечері того ж дня, відбувся творчий вечір-бенефіс ювіляра. Привітання від обласної, міської, районної влад та від спонсорів і друзів органічно вписалися у більш як чотиригодинну концертну програму, учасниками якої стали, окрім фіналістів «Срібної Підкови», члени журі та гості туру: Ліля Кобільник (Дрогобич), Наталка Криничанка, Олег Калитовський-«Калич» (Львів), Григорій Лук'яненко, Неля Франчук, Володимир Самайда (Київ), Леся Соболевська, Левко Бондар (Івано-Франківськ), Володимир Смотригель (Кам'янець-Подільський), дуети «Образ» (Львів) і «Простір Музики» (Київ), а також відомий джазовий музикант, трубач Олег Баківський із Луцька. Апогеєм свята стали джазові імпровізації на теми живопису та джем-сейшн учасників концерту, «тему» якого задавав сам ювіляр.

Варто зазначити, що Волинський відбіркового тур «Срібної Підкови» відбувся під патронатом Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту України, у партнерстві та за допомогою Волинської ОДА, Володимир-Волинської міської та районної рад.

**Підготував
Роман «Арті»
Томашевський**

Аркадій Войтюк

Микола Фалюша

«КРАПЛІ МОРЗУ»:

ПРОРИВ ПО-ВОЛОДИМИРСЬКИ

«Музика – це стиль життя» – таке гасло використовують чи не всі гурти Володимира-Волинського, але найбільше воно підходить досить молодому, але перспективному гурту міста «Краплі Морзу». Адже саме вони за свою недовгу історію встигли побувати учасниками усіх акцій «Живий погляд», фестивалю «Володимир-2007», що проходили в їхньому рідному місті. Крім цього, перемогли на відбіркових турах двох потужних всеукраїнських фестивалів таких як: «Червона Рута» і «Тарас Бульба», – та отримали запрошення на фестивалі «Бандерштат-2008», що проходиться під Луцьком.

Отже, представляю вашій увазі заснований восени 2006 року в місті Володимирі-Волинському гурт «Краплі Морзу»:

Терновецький Андрій (Тьорік) – вокал;

Крузов Дмитро (Круз) – гітара;

Яковлев Олександр (Шепель) – бас;

Гребень Дмитро (Малий) – ударні.

Музична діяльність учасників гурту розпочалася ще у далекому 1998. Саме тоді у вокаліста «Крапель» існував власний проект під назвою «Епіцентр», в якому він був фронтменом. А гітарист та басист у той час брали свої перші акорди, граючи в дуеті, який з часом переріс в гурти «Stop ШОК» та «Bleach». У свою чергу, барабанщик був учасником гурту «Back side».

У минулому році учасники гурту вирішили поекспериментувати і зігрались у спільному проекті із саксофоністом Михайлом Демчуком. Ідея виявилась дуже успішною, і проект під назвою «Уайт Спіріт» почали запрошувати на різні акустичні вечори, святкові заходи, навіть концерти за участі відомих зірок світового рівня, таких як Джуліан Томас. Музика «Уайт Спіріту» була зовсім відмінною від музики «Крапель». У стилі джаз-рок, та несла в собі актуальність сьогодення. Але, на жаль, проект припинив свою діяльність з певних обставин...

Щоб більше дізнатися про учасників «Крапель» та їх музичне життя, я вирушив до них на репетиційну базу, що знаходиться на території транспортного підприємства, де після закінчення репетиції у старенькій альтанці отримав відповіді на всі свої запитання.

Артi: Розпочну зі стандартного запитання: звідки взялася така назва та що вона означає?

Тьорік: Назва «Краплі Морзу» – це похідне від назви освіжаючого напою морс. Але просто «Морс» не передасть всього змісту. Ми хотіли, щоб людина, яка прочитає назву колективу, не забула її, а замислилась над значенням. Те ж стосується і текстів наших пісень. Вони хоча й депресивні, але це не означає, що так потрібно ставитись до життя. Кожен сам обирає, як йому розуміти нашу музику, та які робити з цього висновки.

Артi: А тексти пісень передають особисті переживання чи все ж таки певні фантазії?

Тьорік: Це досить важко пояснити. Зазвичай я записую свої думки, які навіть не запам'ятовую. Пізніше перечитую записи, інколи щось виправляю, інколи ні. А пісні вже формуються під час репетицій. Тому швидше за все це особисті переживання.

Артi: У цьому році ви йдете на два всеукраїнських фестивалі. Розкажіть про мету участі у відбіркових турах? Та на які результати сподіваєтесь?

Тьорік: У першу чергу ми хотіли «обкататися», щоб мати досвід, без якого важко буде розвиватись. При цьому ми не сподівались пройти у фінал обох фестивалів. Хоча визнаю, що це дуже приємно, коли ти перемагаєш на відбіркових турах всеукраїнських фестивалів. І коли ти отримуєш задоволення від своєї роботи, то всі, хто бачать це, теж отримують задоволення, незалежно від того, яку музику ти граєш. І від цього завжди буде позитивний результат.

Артi: Розкажи про ваші плани на майбутнє.

Тьорік: У першу чергу виступити на фестивалях, на які ми запрошені. А далі активізувати роботу зі створення якісних записів наших пісень. Це буде пріоритетне завдання найближчим часом.

Артi: А тепер невелике блиц-опитування. Як ви визначаєте свій стиль?

Тьорік: Стиль своєї музики самі ми характеризуємо як alternative-new-metal-grunge.

Артi: А вашу публіку?

Тьорік: Люди, які слухають нашу музику, дуже різні. Адже в нашій музиці використовуються різноманітні елементи, які можуть подобатись багатьом.

Як і у кожного рок-гурту, в житті «Крапель» бували цікаві та забавні історії. Наприклад, на тому ж відбірковому турі фестивалю «Червона Рута» у гітариста несподівано порвалася струна. Здавалось би, звична справа, якби басист та барабанщик не почали грати пісню легендарного гурту «Nirvana», щоб якимось заповнити раптовий тайм-аут. Публіка ж зреагувала миттєво і бурхливо, підспівуючи знайомий мотив.

Учасники «Крапель Морзу» не захоплюються ані алкоголем, ані наркотиками. Вони вважають, що для реалізації своїх ідей та досягнення усіх поставлених цілей потрібен тверезий погляд на навколишній світ, впевненість у собі та у своїй роботі...

Роман «Артi» Томашевський

Ти вмикаєш програвач, а звідти линуть звуки настільки позитивні, що здається, потік теплого повітря огортає тебе. Коли чуєш ЦЮ музику, забуваєш про все. Навіть якщо тобі треба терміново кудись бігти, ти заклопотаний, і в тебе купа-купезна невідкладних справ, Ти, зачувши звуки ЦІЄЇ музики, зупинишся, розслабишся, і зробиш усе з теплою посмішкою на вустах та позитивним настроєм. Під звуки ЦІЄЇ музики Ти відчужеш увесь позитив та напруженість дня. Бо просто НЕМОЖЛИВО лишитися байдужим до цієї команди та другого альбому, що вони презентували.

«ФлайZZza»

Зважаючи на те, що навіть достовірні джерела можуть помилятися, я так і не потрапила на презентацію другого альбому гурту «ФлайZZza», але все ж таки зустрілась із вокалістом Тімою та змогла детально розпитати як про диск, так і про купу усього, про що Ти не знаєш!!!).

– У Вас є претензії до першого альбому?

– Не стільки претензії, як певні нюанси або уроки, які ми вже пройшли. Відповідно, над другим альбомом ми працювали ретельніше і менше залежали від якихось зовнішніх факторів. Частково закупили обладнання, організували таку собі домашню міні-студію, і основну базу робили власноруч, самі, незважаючи на думку збоку, створюючи те, що нам дійсно до вподоби. Усе, що треба було виконувати на професійній студії, – нам допомагали зробити друзі, до котрих ми звертались.

– Так все ж таки «ТепЛО за годину» чи «ТепЛО за годину» (назва першого альбому – авт.)?

ТепЛО. Це фраза з пісні «Джамайка» – «...Згину, якщо не відчую тепло за годину!». Відповідно ми її і використали. Плюс тривалість диска становила теж рівно годину! Ми так собі подумали: а чому б і ні? Послухавши альбом, тепло за годину однозначно мало би прийти.

– А як створювався ваш другий альбом?

– Довгенько. Дуже мучилися через те, що робили усе самотужки, і це дуже важко. Напевне, було б набагато простіше і швидше піти до якоїсь студії, купити просто матеріал (як то роблять всі поп-зірки) і не паритись. А тут власними силами шукали певні семпли, їздили до друзів «Гайдамаки», радились з професіоналами при покупці обладнання, програмного забезпечення. Тобто йшов такий собі творчий процес, який просто мусив відбутись, іноді були сварки, як у великій сім'ї, але, зрештою, ми успішно завершили роботу.

– Хто вам допомагав у створенні альбому? Які пісні до нього увійшли?

– Допомагали нам дуже багато виконавців. У першу чергу це гурт «Мотор'ролла», з яким ми зробили спільний трек «Березневий кіт», і на який ми будемо знімати відеокліп. Одну з пісень ми робили разом з польським реггі-гуртом «Хабакук (Habakuk)» – дуже крута команда,

з якою ми виступали на фестивалі «На кордоні», де і познайомились та вирішили зробити спільний трек. Також нам допоміг гурт «Черевата (CherryVatta)» – він зробив дуже крутий ремікс на одну з наших пісень. Пісню «Гей же гу!» ми зробили до «Збірки героїчних пісень» (до неї нам запропонував долучитись Олег Скрипка). Також ми зробили свою кавер-версію на пісню «Вода» гурту «ТНМК».

– Скільки треків у альбомі?

– У цьому альбомі 16 пісень. Лише один ремікс, а у попередньому було 4 ремікси із 17 треків. Більшість пісень альбому, напевне, багатьом відомі, бо вони час від часу закидалися і на радіостанції, та й ми їх доволі часто виконуємо на концертах.

– Будуть якісь додатки до альбому?

– Буде бонусом ще відеокліп на пісню «Вчора я не роздався» про Петрика П'яточкіна, але вже дорослого, і який вже має гарну ротачію на М1 та інших телеканалах. Доволі кумедні вийшли і пісня, і кліп, який ми відзняли у квітні цього року в рівненському клубі «Лагуна».

– У вас в команді є ідейні растамани?

– Таких, які прославляють Джа і з ранку до смерканку курять траву, немає. Маємо здорові погляди на життя і більше кайфуюмо від музики. Ми усі доволі різнопланові люди, слухаємо найрізноманітнішу музику. Алла, наприклад, вихована більше на альтернативній музиці, Денис слухає джаз, Івашка, напевне, панк якийсь, Саня теж джаз слухає. І приємно, що нас об'єднало щось одне, і це одне тримає нас до сих пір, і склад, навіть навпаки, розширюється: до нас приєдналось ще двоє людей – барабанщик і басист.

– Основою лишається ти, Івашка і Алла?

– Так, то є три вокалісти, які є основою гурту, хоча фактично в нас і нема такого розподілу, що хтось головний, а хтось – ні. Ми цінуємо кожного музиканта або й просто людей, які докладаються до продукту під назвою «ФлайZZza».

– А як ви троє здибались?

– На дискотеках. Свого часу була така культова дискотека в Луцьку, в Будинку офіцерів, на якій «крутили»

танці і Сашко Положинський, і сини Зінкевича (гурти «Основний показник», «Тартак»), і Кцацик, і Керміт – тобто така собі культова тусовка, де збиралося багато класної, перспективної молоді, яка слухала якусь цікаву та інформативну музику. Там свого часу «крутив» танці і я. Коли ми збирали гурт, то вибір щодо Алли зробив Лемко (а ми відразу і підтримали) – на сьогодні звукорежисер гурту «Бумбокс», а тоді – наш бас-гітарист і аранжувальник. Ми підтягнули гітариста Муху, котрий потім пішов до «Тартака», а від «Тартака» – до «Бумбокса». На барабанах грав тоді ще один колишній учасник гурту «Мухи в чаї» – Керміт, а за ще одного вокаліста був Довгань, який згодом втік до армії, і ми взяли на його місце Івашку.

– Яке музичне спрямування мала команда?

– «Мухи в чаї» – такий собі хард-кор, суміш хіп-хопу з роком. Це був доволі-таки відомий гурт початку-середини 90-х, який добре себе зарекомендував. Саме там Івашка був вокалістом. До цього проекту долучався свого часу і Сашко Положинський (ще до «Тартака»).

– Як ви «дійшли» до формату «Флайзи»?

– Ми змішали отой хіп-хоп, що я читав свого часу в «МС Фірі», хардкор «Мух у чаї», додали того ж реггі, бо була хороша вільна ніша цього стилю у нас в Україні, і це дуже популярний та позитивний напрямок у світі. Але ми не ставили собі за мету працювати лише в реггі, чого і не робимо до сьогоднішнього дня. Ми змішуємо до купи багато напрямів музики, що і робить нас цікавими.

– Формати першого та другого альбомів сильно відрізняються?

– Не дуже, хоча і додалася складова джазу, латини та ще бо-зна-чого з приходом нових музикантів, що відобразилося на новому альбомі, хоча він і лишився таким же різноплановим, з багатьма новими, цікавими ідеями, темами, змістом. «Флайза» лишилась тією ж: з драйвом і грувом, лірикою та думкою.

– У вас багато мультиплікаційних клінів?

– Повноцінне мультиплікаційне відео в нас одне – це відеокліп на пісню «Коломийка», друге буквально нещодавно нам віддали, і воно буде другим відеокліпом до цього альбому. Стосовно інших відеоробіт, то це швидше колажі, аніж мультиплікація. Для одного з них (пісня «Сонце») було відзнято і використано близько 10 000 фотографій, потім все порізано, змонтовано та скомпоновано нашим гарним другом Олегом Борщевським. Для другого відео на пісню «Небезпечна зона»

було використано зйомку з акції «Не будь байдужим». Цю зйомку робили нібито хлопці з «5 каналу» і на наше прохання нам його передали через організаторів акції. Третій відеокліп на пісню «Прямо» – так собі, спроба попрацювати із львівськими хлопцями. Над мультиком на «Коломийку» працювали два львівських чуваки, які, до речі, робили взагалі перший свій мультик. Також уже готове нове відео про того ж Петрика.

– Чим зумовлена така любов до мультиків?

– Бо цікаво, яскраво, можна втілити щось нереальне, що не віднімеш камерою. Та й мультиплікація нам пасує, бо ми самі веселі та кольорові, як мультики. І хочеться, щоб це підкреслювало і наш стиль, і наш характер.

– Не маєте на думці переїхати до Києва?

– Ні, насправді нам набагато простіше, тепліше та дешевше у Луцьку, де легше і з репетиційними базами, і зі студіями, аніж у Києві. Та й до Польщі близько). У кількох учасників свій дім, діти, а їхати кудись і роки два, як мінімум, промордуватись, поки станеш на ноги – не знаю, чи варто це робити. До того, гадаю, себе нормально чухають у своїх містах ті ж самі «От Вінта» чи «Мотор'ролла», інші гурти. Уявіть собі, якби усі гурти переїхали виключно у Лондон або Нью-Йорк, наприклад – то ж не є нормальним явищем. Кожен живе там, де йому зручно. Є різні варіанти сполучення, контактування з тими людьми, мережами чи засобами, які необхідні.

– Де найбільше виступали?

– Регулярно гасемо до Польщі. Там ми, напевне, дали більше концертів, аніж в Україні, що доволі прикро, бо з цього випливає, що в нас із культурою трішки менше товаришують, і чим далі, тим більше переконуємось, що ситуація стає гірше, та маємо надію, що все буде добре, і стараємось, як і купа інших людей, щоб в Україні відбувалися позитивні зміни. Хоча дивує, що в тій самій Польщі не бачать наших відеокліпів, якщо і чують, то передаючи буквально з рук у руки наші диски та відео. Але все ж таки там наших концертів відбулось більше, аніж в Україні. У цьому і є парадокс...

– Де можна буде придбати ваші диски?

– Шукайте на полицях магазинів. А якщо не знайдете, діставайте продавців, щоб привезли – це в їхніх силах). А попередній альбом точно можна знайти в Луцьку в магазинчику «Вінок Волошковий», що в центрі. Слухай, шукай, та кайфуй, бо воно того варте!!!!)

TRIASSA

Прості істини у складній обгортці

Мірила геніальності у кожного свої власні. Усі ті, кого возвеличують, просто завжди діяли всупереч звичним правилам. Споглядаючи за істерією навколо інтерв'євських «Великих українців», дивуюсь, як таку нікчемність пафосно роздмухали на всю країну... з пропозиціями проголосувати чи за Франка, чи за Лобановського... А чи варто їх порівнювати? Комерційна «ідолізація» якась. Мабуть, для кожного громадянина нашої держави не вистачить ні десятки, ні сотні імен, які варто згадувати та на кого варто рівнятися. Телебачення – це один із величезних винаходів людства для безкінечного заробляння грошей та продукування програм сумнівної цінності на кшталт «Великих...», це дзеркало, в якому досить часто відображений несмак. Андрій Тарковський з тієї когорти режисерів, яких на українському ТБ можна побачити лише у власних фантазіях. Його, до мінімуму розрахований кожний кадр, гра чорно-білої і кольорової плівки, розмови, запитання, підняття на поверхню одвічних філософських істин життя людей були зафільмовані для особливої частини населення СРСР, які уміли думати інакше, аніж усі. До недавнього часу Тарковський, як кінематографічна постать, для мене був «terra incognita». Взагалі, радянське кіно – це своєрідна, окрема планета, яка розвивалася на студії «Мосфільм», і лише там. Рідкісні випадки, коли хтось із країни Рад знімав кіно деінде. Андрій Тарковський теж був, справді, унікальним міфом. Ніхто із радянських режисерів не шанувався так за «залізною завісою». У часи, коли його картини одна за одною отримували призи у Каннах, Венеції тощо, на батьківщині демонструвалися близько опівночі. Цьому факту існує пояснення. Стрічки Тарковського – не задоволення у найприземленішому вигляді. Його складно дивитись. Для невідготовленого глядача, який звик до сатиричних комедійних хітів на

зразок «Операція І» чи «Джентльмени удачі», взагалі, видається, що кіно Тарковського – довга дорога в нікуди. Дивлячись його фільми, потрібно уважно стежити та вміти слухати. Лише тоді цінність безперечних шедеврів режисера може вплинути на глядача, змінити і збагатити його. Андрій Тарковський – творець багатогранний. Для пояснення власних переконань він звертався до фантастичної прози чи до проблем буденності, війни, середньовічного і сучасного життя митця.

Народився режисер навесні 1932 року в одному із селищ Івановської обл. РСФСР у сім'ї відомого радянського поета Арсенія Тарковського. Роки становлення, як особистості, тісно переплелися з війною. У пошуках себе Тарковський знаходився досить довго. Наприкінці 50-х рр. він вступає до ВДІКу на режисерський факультет. Під час навчання доклав зусиль до створення двох короткометражок. Дипломний короткий метр «Каток і скрипка» (1961 р.) розкрив оригінальний почерк Тарковського. Дія першої повнометражної картини ре-

жисера розгортається навколо образу малолітнього хлопчини Івана, який у роки війни втрачає родину та загартовується у партизанській боротьбі. Він ще юний, але жорстокість війни є чи не основним спогадом життя хлопця. Необхідність воювати і боротися проти німців – думки й бажання Івана, на психіці якого війна лишила відбитком назавжди. «Іванове дитинство» (1962р.) – це картина, у якій можна спостерігати той необхідний психологізм, який буде присутній не тільки у кожному героєві усіх фільмів Тарковського, але й у загальній манері зйомок. У фільмі роль одного з командирів, що опікувався життям Івана, виконав чудовий український актор Микола Гринько, якого режисер незмінно запрошував грати у кожній наступній своїй роботі. Журі Венеціанського кінофестивалю 1962 року найвищу нагороду віддало стрічці «Іванове дитинство». Небачений досі триумф радянського кіно. На «Мосфільмі» Тарковський розпочав знімати епохально велику за тривалістю картину «Пристрасті за Андрієм» (1966р.), яка повертає глядачів у роки середньовічної Русі, де на тлі міжусобних воєн недалекості простолюду постає непересічний майстер іконопису Андрій Рубльов, який вносить у вже усталені духовні істини правду власних душевних переживань, пошуки відповідей щодо потрібності масі його творчості і духовних посилів. Ми спостерігаємо, як Рубльов зачаровується-розчаровується, але вищою за увесь хаос внутрішнього світу залишається віра, що незмінно підносить його серед усієї безликість тих, хто грає з мораллю. «Андрій Рубльов»

(змінена, після скорочень фільму назва) був випущений у радянський прокат лише у 1971 р., після того, як на Заході, а зокрема на Каннському кінофестивалі, отримав приз кінокритиків. Роль Андрія Рубльова виконав самотній, талановитий актор Анатолій Солоніцин, який попри короткий життєвий шлях зумів зайняти ключове місце посередника між Тарковським та глядачем, створивши цілу гаму різних героїв абсолютно інших епох та характерних особистих рис. У 70-х рр. колір починає домінувати і в радянському кіно. Фільмування супер-популярного «Соляріса» польського фантаста Станіслава Лема завершилось у 1972 році. У ньому вперше режисер зумів грати із кольорами. Декорації космічної станції на планеті Соляріс – це справжня відповідь усім сучасним штучним спецефектам. Такої віртуальної реальності, насиченої людським фактором, не було і досі. Наступний свій фільм Тарковський присвятив суто власним епізодичним спогадам дитинства, які засіли у свідомості. У центрі картини – мати двох дітей, яку покинув чоловік. «Дзеркало» (1975р.) – це неординарне кіно: поетика і психологія рівноцінні в картині, де режисер створює перехресну складну сюжетну конструкцію стосунків людей у різних часових відрізках, але обов'язково зі спільними життєвими запитаннями. У Радянському Союзі Андрій Тарковський знімав не багато кіно. За 20 років світ побачили тільки шість фільмів. Але це той випадок, коли кожна картина була створена у складних умовах не лише через опір влади, але й не без суб'єктивних бажань режисера, який завжди був складною, вимогливою людиною і до себе, і до кінознімальної команди. Він бачив те, чого інші не помічали. Працював лише так, як вважав кращим для фільму. «Сталкер» (1979р.) втілює усю досконалість, яка гартувалася протягом усієї його кар'єри. Повесть російських фантастів Аркадія та Бориса Стругацьких «Пікнік на узбіччі» став основою кіносценарію, який створили вищезгадані письменники. Сталкер – це людина-провідник, невдаха, який отримує втіху, коли втікає від буденності та допомагає різним людям пробратися до ЗОНИ – місця, де є кімната, що обов'язково здійснює найвистражданіші бажання. Похід Сталкера з модним Письменником та Професором фізики до ЗОНИ – центральна сюжетна лінія фільму. Письменник та Професор на шляху до химерного місця відкривають перед глядачами усю власну нікчемність, цинізм, демонструють зневіру, що взагалі диво-кімната існує. У результаті ні один, ні інший її порога не переступили – зазнали поразки через власні сумніви. Остеронь зарозумілих інтелігентів залишається Сталкер – блаженний мрійник,

який намагається наділити їх власною вірою. Чудові акторські роботи, майстерно зафільмовані кадри сірої реальності і квітучої ЗОНИ, величезної сили словесний ефект, де кожна репліка героїв має значення, – кіно, яке варто переглянути кожному. «Соляріс» та «Сталкер» не оминули Каннський кінофестиваль, який високо оцінив науково-фантастичні роботи Тарковського: гран-прі, приз кінокритиків, номінація на «Золоту пальмову гілку» («Соляріс») та приз екуменічного журі («Сталкер»).

Андрій Тарковський покидає СРСР у 1982 році заради роботи в Італії над фільмом «Ностальгія» (1983р.), в якому оповідається історія російського письменника, який знаходиться в еміграції, та його смерть через безкінечну тугу за рідною країною. У 1984 році Тарковський не отримав офіційного дозволу з боку Радянського Союзу на подальше перебування за кордоном. На пресконференції він заявив, що залишається на Заході. Наступний фільм, задум якого з'явився ще під час життя в СРСР, він знімав у Швеції. У «Жертвопринесенні» (1986р.) – найбільш неоднозначній з точки зору трактування її смислу картині – можна спостерігати за розмірним життям відлюдної сім'ї професора Александра. День, коли з екрана телевізора влада Швеції сповіщає про початок Третьої світової війни, змінює усю примарну іділію сім'ї. Страх смерті перемагає Александра та нашоухе його на діаметрально протилежні кроки, які увінчуються пожертвою власної особи задля повернення миру. Фільм наповнений безкінечним числом символів, тлумачити які може кожен по-своєму. Журі Канн у травні 1986 року щедро нагородило нову роботу режисера. Будучи уже тяжкохворим, Тарковський (у якого у грудні 1985р. діагностували рак легень) встиг завершити книгу спогадів. В останньому інтерв'ю для документального фільму він неординарно роздумував на тему смерті, висунувши власні переконання, що явища смерті не існують. Життя швидко покинуло Андрія Тарковського, але його сутність, втілена у фільмах, буде вражати усі наступні покоління. Поховали великого кіномитця у Парижі.

Максим Івануха

DJ Light:

«Я – добрий»

АТУМ: Коли ти вперше почув про нашу акцію (молодіжна громадська організація «За життя» та молодіжний медіа-проект «Птаха» провели акцію під гаслом «Здоровим бути модно!», яка символічно відбулася в рамках святкування Дня молоді – з 28 на 29 червня – авт.), якими були твої перші враження? Взагалі, поділись своїми думками, чи не було песимізму, типу, що нічого путнього не вийде, чи ще чогось у цьому дусі?

Вадим: Я, звичайно ж, відразу перевінив усе, оскільки я не був знайомий з організаторами, з'ясував, хто ці люди. Тому що багато хто запрошує на різні заходи, але не завжди ця, так звана благодійність, про яку вони говорять, є таки дійсно реальною благодійністю. І коли я перевірив дані про організаторів, зрозумів, що це дійсно ті люди, які кошти не покладають собі у кишеню, а віддадуть тим, хто їх потребує. До того ж, ці люди віруючі, і це і стало основними факторами того, що я погодився. У мене ж на цю дату було заплановано виступи, але все-таки погодився, бо я чітко знав, задля чого я це все роблю – не тільки щоб відіграти – а й донести молоді, що є життя без наркотиків, алкоголю, цигарок...

АТУМ: Повернімося на хвилику до того, що ти відмовився від виступів у різних клубах. Отже, які клуби, якби ти не грав у нас, мали б змогу тебе слухати?

Вадим: Це мали бути клуби Чернівців, Одеси і ще один клуб, на жаль, точно не пам'ятаю де, але я відразу їм відмовив, тому що пообіцяв на цю дату відіграти у вас.

АТУМ: Таке ось питання до тебе: зараз краї-

ною гастролює купа лже-ді-джей Лайтів, як ти це можеш прокоментувати?

Вадим: Це все на їх совісті, я не намагаюсь якось там розправлятися з ними. Хоча юридично їх можна покарати за це, але оскільки я добрий, то просто не звертаю на це уваги. Люди, які мене знають, можуть спокійно зайти на мій сайт і хоча б побачити моє обличчя... і цього буде достатньо.

АТУМ: Мене цікавить твоє ставлення до «Казантипу».

Вадим: А я там не граю. І ні разу не був. Тому що я проти такого масового отруєння людей.

АТУМ: От цікаво, а в тебе є музична освіта?

Вадим: Музичної нема:-)

АТУМ: А чим ти займався раніше?

Вадим: Спортот...

АТУМ: Якись досягнення особливі у спорті є?

Вадим: Та ніби ні, але з червоним дипломом закінчив технічний технікум, і став магістром фінансів. Але музику свою я, у принципі, пишу, ось на акції я грав десь близько 70% власних треків. Люди сприймають нормально, а отже, у них щось є...

АТУМ: А немає у планах поділитися з іншими ді-джеями своїми доробками?

Вадим: Та я їх випущу, хай грають. Я навіть зараз з Олександром Пономарьовим роблю спільний проєкт, думаю, буде цікаво.

АТУМ: Продюсуванню займаєшся? Маєш когось під своїм «крилом»?

Вадим: Взагалі, я повністю сам займаюсь своєю кар'єрою, тому в мене графік настільки забитий, що розкручувати ще когось фізично часу не вистачає.

АТУМ: Багато виступів за кордоном?

Вадим: Ось буквально перед тим, як приїхати до вас, я прилетів з Єгипту – там грав у одному з клубів...

АТУМ: Різниця у публіці відчувається сильно?

Вадим: Та навіть у Києві різниця відчувається у кожному клубі... є клуби для тінейджерів, а є клуби, де тусуються люди старшого віку, такі собі олігархи... відповідно і різниця.

АТУМ: Нема у тебе постійного недосипання? Як борешся із втомою?

Вадим: Досипаю... (сміється – авт.)

АТУМ: А як ти сплановуєш свій день?

Вадим: Я розплановую таким чином... Сплю поки спиться!-) Інколи не забуваю добре поїсти:-) Ну і відповідно здоровий спосіб життя, спортзал і таке інше.

АТУМ: У мене виникло питання: скажи, а от якою повинна бути публіка, щоб ти почав грати мінімал, мінімал-тек? Що це повинні бути за люди?

Вадим: Такі, як сьогодні! Але я от грав мінімал, але одразу помітно, що вони люблять більше якісь електронні ритми типу бам-бам:-) А я сьогодні грав мінімал, бо він мені подобається, я завжди граю лише ту музику, яка мені подобається.

АТУМ: В Інтернеті досить часто можна натрапити на

афіші такого змісту: «Ді-джей Лайт... гламурний ді-джей у гламурному клубі...» Що це за піар-хід такий? Для чого таке робилося?

Вадим: Відразу скажу: це дійсно піар-хід, але ідея це не моя. Люди хочуть шоу, люди хочуть чогось, що їм подобається. Тобто прийти на вечірку гламурну... (хоча дехто навіть не знає, що це означає) ну це просто круто та гарно, не більше.

Особисто я стежу за своїм стилем, одягом... різні вечірки – різні костюми. На мій погляд ді-джей – це той самий актор, а гламурно це чи ні – нехай вирішують люди, звісно, якщо вони розуміють, що таке гламур.

АТУМ: Ти зі сцени казав, що у твоєму житті стався переломний момент, коли ти ледь не загинув від наркотиків, скажи, будь ласка, а ти зразу звернувся до Бога, чи були якісь спроби врятувати своє життя більш традиційно... тобто звернутися до лікарів, таке інше?

Вадим: Ні! До лікарів я не звертався, я відразу звернувся до Бога. У мене є знайомі, яким, точно знаю, допомогла їх віра... тому я і сам звернувся до того ж способу.

АТУМ: Наскільки давно це було?

Вадим: Близько п'яти років тому.

Хотілося ще балакати і балакати... але час невпинно спливав... тому мусила прощатися, бо Вадим мав їхати, але на завершення розмови усе-таки додав...

Вадим: У першу чергу мені б дуже хотілося, аби те, що я казав зі сцени, було почутим. Я хочу, щоб ці люди, які прийшли сюди, були щасливими, щасливими від того, що вони просто живуть, бо якщо нема ніяких масок – то це класно. Ще б мені хотілося, аби ця акція та ваш журнал нагадали молодим людям, що існує життя, в якому є місце чистоті, святості, порядності, правді.

АТУМ®

Фотографував Василь Камінський

Карпатський фест і луцька злива

Сьогодні шалена гроза: грім-блискавки, скажені бульбашки по калюжах і жодної нормальної душі за вікном. І мені згадалася попередня злива. Тільки там замість багатоповерхівок за кватирками – гори за Дністром, замість плейлістів-вінампів – сцена з гітаро-барабано-адреналінами, а замість... Та що казати – там усе було іншим, живішим. Там – це на фестивалі українського формату «Уніж».

Даруйте за непослідовність, але, як сказала одна моя знайома, то був культурний шок: не десь там, за далеким кордоном, а в нас, в Україні, люди реально можуть бути Людьми. Заїжджений список, вбитий у голову кожного ще зі школи – поважати оточуючих, не гадити під себе, пам'ятати, хто ти, не бути, даруйте, бидлом – на порозі фесту перейшов із розряду показових прийомчиків у загальне правило свідомості.

...Ну то от, про зливу. То був перший день фестивалю «Уніж». Точніше, вечір. Точніше, ніч із громами-блискавками після спекотного карпатського дня. Увечері люд типу нас, аборигенів із наметового містечка, зібрався до сцени: хто під, хто до, хто валявся на траві, дивився в гірське небо і просто ловив враження...

...Асфальтна злива за вікном принишкла. А після тієї, коли гроза вирубала електрику на всій території фесту, коли «От Вінта» у темряві ніхто не міг не те що побачити – почути – за нічними коломийками грому-зливи, коли ті ж «Отвінти» під вигуки мокруючого щасливого натовпу палили темряву феєрверками, ми ховалися від карпатського неба в темні намети. І вони були набагато м'якші та зручніші за моє акуратне ліжко потойбіч луцького дощу. Тієї ночі ми під супровід зливи співали «Шабелину», наступної до нашого вогнища із сусіднього намету прибився пан Андрухович власною персоною, а останньої, третьої, ми хотіли залишитися там назавжди. Там було надто багато, аби втиснути це у будь-яку кількість символів. Там просто треба було бути.

І знаєте, мій плейліст зараз живіший, ніж будь-коли. Бо з «Гайдамаками», які рвуть мої колонки, ми дивилися в одне карпатське небо, бо гурт «Перкалаба», який далі у списку, – жив у сусідньому наметі і т. д. і т. п. Бо ми відкрили для себе тих, кого могли просто пропустити в шаленому потоці звуків-вражень-слів. Бо, врешті-решт, я сама після тих трьох днів – наче та, що ожила із заїждженого плейліста. Чого і вам бажаю :).

Щойно мені на електронку прийшов лист: «Як було заявлено під час першого фестивалю українського формату, територія Унежа має стати постійно діючим майданчиком для українських проєктів. Вже у серпні Кузня збирає форматний люд на спільне святкування Дня Незалежності України. 23-24 серпня в Унежі – свято Незалежності. Музичну частину фесту представлять найкращі гурти та виконавці країни, що у своїй творчості оспівують українську героїку («Хорта», «От Вінта», «Самі свої», «Рутенія», «Сад», «Тінь Сонця», «Брем Стокер», Володимир Вермінський, Едуард Драч та інші).»

То буде серпень. А далі – осінь. А восени треба згадувати. Не проспівть своє літо.

Віта Литвак

Жменька слів про «Країну мрій»

Оце воно так. Не це. Не воно. І все-таки так. А може, навпаки.

Літо прийшло. Раптом стало спекотно і тісно. Чи то на сонці, чи то на вітрі, чи то під парасолем. Чи то з тобою, чи то без тебе... А мрії почали вибухати, як пляшки із шампанським, саме тоді я раптом опинилася у «Країні мрій». Королем у ній був, та й, зрештою, залишається щирий і рок-н-рольний Олег Скрипка. У тій країні чи то ходиш, чи то просто відчуваєш себе у вишиванці: отак – хрест(ик)-навхрест(ик) Ти – українець! І хош-не-хош – вишивай на серці Україну, бо інакше до «Країни мрій» – зась :-).

Сумбурно: була там «літературна сцена», а на ній не гуртом, але цілий гурт українських письменників... тринь-тринь-тринь...))

Дубль 1: «Інліт»: брати Капранови, Скиба, Андрусак, Дністровий, Пovalaєва, як письменник і у ролі ведучого – Пантюк (у простонародді – Сліва) та ін., – читали вірші.

Дубль 2: «Двотисячники»: О. та А. Захарченки, О. Мамчич, О. Кішко-Луцишина, Г. Ткачук, С. Богдан, Г. Глодзь та ін. і трохи я). Водили «куста», читали вірші... та... відчували себе у «Країні мрій».

Було ще: носили дощ у ситі, сяяли сонце на серце, співало «Співоче поле», кували, ткали, вишивали, продавали, купували, сміялися... а дехто просто ловив гав – за себе та інших.))

А ще там був один чарівник – майже невидимо-прозорий – інколи його збивали з ніг, а він, навіть упавши у найбільшу калюжу, змахував чарівною паличкою і... здійснював саме Твою мрію.

**Збирала слова у жменьку Оля Ляснюк
Світлини Юлії Гринчук**

«Кілька секунд щастя»

Сучукрліт перенасичений новими авторами та текстами. Вживаю слово «тексти», бо наразі непросто зрозуміти, що хто пише. Часто таку писанину не можна ідентифікувати до жодного жанру. Та менше з тим.

Іноді, беручи до рук чергову книжку, не задумуєшся, що там у ній, не читаєш синопсисів, а просто читаєш, бо звичка читати. Так от, часом, справді, можна натрапити на перли. Цього разу це книжка «Кілька секунд щастя» Ірени Старостіної. З перших слів можна подумати, що дівчина перечиталася Ірени Карпи (ну вона про це говорить й у творі, тому не треба вважати мене надто спостережливою). Словом, подібність ця помітна. Але ніскільки не заважає сприйняттю.

Про що книжка? Та про нас. Причому написано так, що кожна міська дівчина, що йде більш-менш у ногу з часом, може прирівнювати героїнь Ірени на себе. І не помилиться. Збірний образ сучасної молоді – основна дійова особа в оповіданнях молодшої авторки. Читаючи оповідання одне за одним (а у книзі їх усього сім великих та кілька зовсім коротеньких), помічається схожість

між героями – всі вони відмінні від сірого загалу суспільства, ледве не панки, усі вони слухають якісну музику (ну, «Фактично Самі» – для них – то святе, ще «Скай», часом звичайна попса), вони мають дещо подібні погляди на життя – такі свободолюбиві та трохи шалені. І, звичайно, ще їх об'єднує Інтернет – пристрасне, хоча й віртуальне спілкування та кохання (забігаючи наперед, розкажу, що одна дівчина навіть померла через всесвітню мережу – але чому? – дізнавайтеся саменькі :-).

А знаєте, як зрозуміти книжка гарна чи ні??? От коли після прочитання Ви думаєте про неї добу (нуу, згадувати можете й довше, але обмірковуєте зосереджено 24 години), плюс Вам хочеться виписати деякі влучні фрази (я виписала епіграф до одного з оповідань: «Fuck you!» (нігерська народна мудрість, сорі за расизм), і ще – під час прочитання у Вас виникають певні емоції. От я й ревіла! Так невтішно і довго над одним із оповідань. Заінтригувала???

Юлія Гуманюк

DJ Pasha P.O.V.Love

DJ Light

DJ Flander

DJ Yotsski & DJ Brunett

DJ Alexander Medved'

Ліка Роман

Сергій Лисак –
віце-президент
ГО «Срібне кільце»

Сергій Кушнірук –
керівник ГО «Тери-
торія життя»

MC Славко Інший,
DJ Dasha, Борис Карпус

Дружня команда акції

Здоровим бути модно!

В Україні існує проблема тютюнопаління, алко- та наркозалежності серед молоді. Науковцями, за результатами відповідних досліджень, здійснених у 41 країні світу, було виявлено, що за рівнем споживання спиртного, молодь України випередила усі інші країни-учасниці.

Аби не дати вкоренитися цій проблемі, зокрема у Ковелі, молодіжна громадська організація «За життя» (голова Откаленко А.) та молодіжний медіа-проект «Птаха» (координатор Самчинська Н.) провели акцію під гаслом «Здоровим бути модно!», яка символічно відбулася в рамках святкування Дня молоді – з 28 на 29 червня.

За мету акції було поставлено сприяти створенню в молоді моди на безпечний стиль життя, сформуванню свідоме ставлення підлітків та молоді Ковеля до здорового способу життя, провести профілактику тютюнопаління, алкоголізму, наркоманії та ВІЛ/СНІД в молодіжному середовищі, привернути увагу територіальної громади до проблем організації змістовного молодіжного дозвілля.

Розпочалась акція з того, що протягом дня по місту ходили волонтери, які роздавали буклети та відео-матеріали з інформацією, яка відкриває проблемність негативних явищ серед молоді. Другим етапом акції став dj-парад, який відбувся на території санаторію матері та дитини «Турія» з 22.00 вечора до 06.00 ранку.

Були запрошені відомі ді-джеї, авторитетні та успішні люди, які досить суттєво вплинули на ставлення молодих людей до власного здоров'я, і повною мірою донесли думку про корисність здорового способу життя та високих цінностей моралі на власному прикладі.

Характерною рисою акції стала активна участь українських ді-джеїв у передачі скоординованої та

ефективної інформації про пагубний вплив наркотиків, алкоголю та тютюнопаління.

Всі учасники не тільки виступали безпосередньо кожен у своєму амплуа, але й звернули увагу молоді на пагубний вплив шкідливих звичок, розповіли про власний досвід безпечного стилю життя.

На нічній акції було продемонстроване шокуjące відео, зняте ковельськими журналістами. Перша частина більш емоційно легша... у ній люди просто діляться своїми думками з приводу шкідливих звичок, а інша частина висвітлює, що сталося з тими, хто «бавився з вогнем», адже ніщо так не переконує людей, як надмогильна дошка з роками життя: 1986-2005pp.-((

Майже трьома тисячам людей, присутнім на вечірці, було також запропоновано взяти участь у заході «Ні цигаркам!». Волонтери з великими смітєвими пакетами вийшли у натовп і почали збирати цигарки, як не дивно, але люди все таки викидали... і робили це навіть з дуже серйозним виглядом.

Закінчилась акція маленьким дощиком та приємною музикою, яку дарувала усім Dj Dasha.

Загалом можна ствердно сказати про те, що акція пройшла успішно. Початок покладений, а отже буде і продовження. Починати якусь справу завжди важко, а особливо такого спрямування, але у цьому випадку перший млинець вдавсь на славу.

Реабілітаційний центр для алко- та наркозалежних «Свобода», тел: 8(050)8390626

Консультант з ВІЛ та СНІД Олександр Шилиук, тел: 8(068)1404103

Телефон довіри: 8(03352)6-17-48

АТУМ

Фотографував Паша Пилипюк, Василь Камінський

В кожній молодій людині в душі є іскорка Божого тепла та світла, але вона з кожним днем все більше пригасає... бо від очей людських не приховати того що робить сама з собою сучасна нація.

Ми вбиваємо себе наркотиками, алкоголем, цигарками... але сказати «СТОП!», нажаль, ні в кого не вистачає духу Але ми разом зламаємо цей стереотип непотрібності, ми почнемо боротьбу проти пагубних явищ, які не дають нам нормально жити.

Любий друже! Якщо ти не хочеш, щоб у твоїй душі загасла ця жаринка, і маєш бажання приєднатися до нашого руху, то знай, двері наші відкриті завжди і для всіх! Тому просимо тебе не ігноруй ці рядки, адже під лежачий камінь вода не тече і все на краще само собою не зміниться! ПРИЄДНУЙСЯ до нас і покажи людям що здоровим бути МОДНО, КОРИСНО, а головне ПРАВИЛЬНО!

29 ЧЕРВНЯ НА ДЕНЬ МОЛОДІ БУВ ПРОВЕДЕНИЙ ПЕРШИЙ КОНКУРС «МІС КОВЕЛЬ» серед молодих ковельчанок віком від 16 до 24 років. Організаторами свята виступили міський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відділ у справах сім'ї та молоді виконавчого комітету Ковельської міської ради. У конкурсі брали участь: Дудка А., Максимук Н., Жабановська К., Томашук С., Коб Т., Колочу Т., Цесля Т., а переможницею стала Іванна Дубінчук. Кожна з учасниць отримала у подарунок DVD-програвач, а переможниця була нагороджена телевізором від КМГО підприємців малого та середнього бізнесу «Альтернатива» Андрія Сидорука. Це був перший подібний конкурс у Ковелі, та сподіваємось, що не останній.

4 ЛИПНЯ ВІДБУЛОСЯ ВІДКРИТТЯ КОВЕЛЬСЬКОГО МІСЬКОГО КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКОГО ЦЕНТРУ. На святі були

присутні гості з Луцька, Києва, а також ковельська інтелігенція. Право перерізати стрічку було надано міському голові С. Кошаруку та заступнику голови облдержадміністрації С. Кравчуку. На святі відбулось відкриття картинної галереї «Палітра – 2008», де були представленні роботи художників України, Польщі, Білорусі, Росії та Прибалтики. На другому поверсі просвітницького центру відкрита книжкова виставка-крамниця волинських авторів. Також гості відвідали виставку робіт відомого українського художника А. Лазарчука та фотовиставку робіт О. Фомка. А ще у просвітницькому центрі відкривається школа шляхетних українців, набір до якої буде проводитись у вересні. До речі, поряд із центром, в одній будівлі, знаходиться стара аптека Фридрихсона, у якій діятиме досить гнучка система знижок для населення. Новостворений центр відкрився з метою ознайомлення ковельчан та гостей міста з історією Ковельщини та культурною спадщиною, а також залучення населення до культурного життя міста.

Вперше ковельчан на день міста порадувала своєю присутністю імпозантна Лоліта. Співачка, незважаючи на хворе горло, виступила, як завжди, блискуче.

«Зоряна» – сонячний гурт зі Львова зігрів та зарядив на топов своєю позитивною енергетикою. До речі, музику та слова пісень Зоряна (солістка гурту) пише сама. Інтерв'ю з самою Зоряною Ви зможете прочитати у наступному випуску журналу «Птаха».

АПГРЕЙД КОМП'ЮТЕРІВ.
Моб.8(066)8176746.
Питати Колю.

Ірина Сорока

Міс Ковеля

У всіх і всього є свої обличчя. Наше місто теж обрало собі обличчя, так би мовити, в особі Дубінчук Івонни, ковельчанки та студентки Львівського регіонального інституту державного управління при Президентові України.

– Для початку розкажи, як ти дізналася про конкурс?

– Про конкурс я дізналася від свого тренера з танців Ігора Дмитровича. Спочатку не хотіла брати участі, потім і Ігор Дмитрович, і Ольга Борисівна – директор Центру соціальних служб для сім'ї та молоді – почали вмовляти. Ну я і погодилася.

– Як тривала підготовка до конкурсу?

– Репетиції проходили по вівторках та четвергах. І я кожного разу зі Львова на них приїздила. Мені було легше, ніж іншим конкурсанткам, адже я займаюсь танцями і вже знаю, як треба гарно ходити, як правильно спину тримати. А на конкурсі я просто собі ходила та посміхалася, не задумувалась над тим, як краще себе подати.

– Чи були якісь казуси під час підготовки та під час проведення конкурсу?

– Так, звичайно були. В однієї дівчини номерка під час конкурсу не стало. Просто нам їх поклали на стіл, і кожен розібрав собі. Вона теж взяла собі номер, здається, дівчинка під номером 8, – то ми потім всю комірчину перерили в його пошуках. Але нічого, все нормально, Ольга Борисівна пішла і зробила новий номер, добре, що час ще був. Потім одна дівчинка, не пам'ятаю хто, принесла той номерок, і її запитали: «Це той самий номерок чи інший?». А Ігор Дмитрович, за нас так вболівав, переживав, сказав, що це інший. Але мені здається, що це була така собі конкуренція.

– Які перші враження від перемоги?

– Я себе не налаштовувала на перемогу, я просто виступала. Хотіла виступити. Плакала. Ольга Борисівна на репетиції сказала, що хто виграє «Міс Ковель», тому треба сказати слова вдячності. Я навіть їх не придумувала. Сказала все від душі, хоча, можливо, і мало сказала, про спонсора свого не згадала, що дуже шкода. І ще хочу сказати, що ніхто не знав, який головний приз. Потім

стало відомо, що головний приз – телевізор. Я дуже хотіла телевізор, бо в мене в гуртожитку його немає. І виграла той телевізор. Я була, якщо чесно, в шоці.

– Кожен ранок після успіху особливий. Пам'ятаю одна героїня сказала: «Мені навіть кави смачніша була». Який був твій ранок наступного дня?

– Звичайний ранок, але коли я вийшла на вулицю (я забула про той конкурс, оскільки були інші справи), а потім згадую, що я виграла титул «Міс Ковеля», голову відразу підняла, спину випрямила.

– Гордість за себе...

– Ну взагалі, я людиною не гордовита. Я можу і в місті, і в селі працювати – мені однаково. Просто було дуже приємно. До мене друзі дзвонили, вітали, по телебаченню показували. Було дуже приємно.

– Чи збираєшся надалі брати участь у подібних заходах?

– Якщо буде можливість та буде фінансування, то можливо, і так. А так, зі своєї кишені...

– «Міс Львова» не прагнеш здобути?

– «Міс Львова»? Я була на тому конкурсі як глядачка. Мені не сподобалось. Не сподобився рівень організації, як для міста Львова. Там все так було напружено, мені здається, що тут у нас було краще.

– Які плани на майбутнє?

– Зараз навчаюся, працюю. Хочу і надалі там працювати і поступити в магістратуру. А відпочивати – танцями.

– Ти давно займаєшся танцями?

– З п'ятого класу. Спочатку займалась в одних тренерів. Потім була перерва рік. А потім почала заняття в Ігоря Дмитровича.

– Що побажаєш журналу та його читачам?

– Журналу – успіхів та процвітання. А читачам... вірити в себе.

Ірина Сорока

З 12 НА 13 ЛИПНЯ У СЛАВНОМУ МІСТІ КИЄВІ ПРОХОДИЛО МЕГА МАСШТАБНЕ ДІЙСТВО ПІД НАЗВОЮ «GLOBAL GATHERING 2008 UKRAINE». Відбулося воно на аеродромі «Чайка». Гостями дійства стали найвідоміші ді-джеї не тільки України, а й цілого світу. Свято тривало з 14 години дня до 6 ранку, народу було сила-силенна (близько 20 тис.), вражень ще більше – буду рада з вами ними поділитися (читайте про це і дивіться фото на сайті: www.ptaxa.com.ua). Позитивні емоції гарантую;-)

АТУМ®

«Тарас Бульба - 2008»

«Попса – знищення смаку молоді»
Юрій Шаріфов

Ось уже вкотре у славному місті Дубно пройшов фестиваль, який носить почесне звання найстарішого в Україні, – «Тарас Бульба» (далі – «ТБ»). З дні шаленого драйву, позитивних емоцій, хорошого звуку та улюблених команд. Мало хто зважав на погоду, яка все омивала дощем, – люди просто слухали улюблену музику та відпочивали з друзями.

Цьогорічний «ТБ» дуже вразив та порадував: якісний звук, рівень команд, що були заявлені на фестивалі, мега-приємні продавці в магазинах, безкоштовний куліш для голодних жителів наметового містечка, можливість безкоштовно і анонімно пройти тест на ВІЛ/СНІД та «Полинове поле» – як конкурсант. Єдиний манюнький недолік, який можна згадати – відсутність біо-туалетів, але й це організатори обіцяли виправити.

Міжнародний фестиваль музики і мистецтва «UPfest»

МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ МУЗИКИ І МИСТЕЦТВА «UPfest»

Місце проведення: замок Любарта, м. Луцьк.
Вартість квитків: на 3 дні – 40 грн., на 2 дні – 35 грн., на 1 день – 30 грн.

Беруть участь такі відомі гурти, як: Mammuth (Швеція), My Endless Wishes (Швеція), Wonderland (Швеція), E-42 (Лубни), Pins (Кременчук), NoiZ (Харків), Skeemen (Білорусія), Jabberheads (Київ), Outstars (Одеса), Слід (Луцьк). Початок заходів об 11:00.

Першого дня виступило 19 команд, які пройшли відбірковий тур фестивалю. Не було такої команди, під час виступу якої можна було, скривившись, сказати: «ШО ТО TAKE?», – себто майстерність виконання, професійний рівень та «родзинка» кожної команди змушували махати головою в такт і рухатись під звуки пісні. Гадаю, кожен зміг почути та побачити те, що хотів. Але на жаль, оскільки «ТБ» – то фестиваль-конкурс, призові місця не гумові, і отримали їх не всі учасники, хоча, чесне слово, перемоги були варті майже усі команди.

Варто відзначити такі команди (а також зняти перед ними капелюха): «В.О.Д.А.» (Луцьк), «Мій батько п'є» (Рівне), «SIOR» (Київ), «Гапочка» (Київ), «Серцевий Напад» (Чернівці – Луцьк), «SLAP» (Луцьк), «Краплі Morzu» (Володимир-Волинський), «Полинове поле» (Львів) – вони дійсно були найкращими.

Отже, лауреати – «Краплі Morzu» (Володимир-Волинський).

3 премія – «SLAP» (Луцьк).

2 премія – «Гапочка» (Київ).

1 премія – «ЕТС» (Суми).

Гран-прі фестивалю – «Полинове поле» (Львів).

Детальніше та цікавіше читайте на сайті)))
www.ptaxa.com.ua

Пи.Су. Артуууууу!!!
Фото Дарини Гацької

спіткнувся об поріг душі
залишивши глибокий слід
присутності
хоч тебе і нема
але ти дихаєш моєю атмосферою
ти вкрав її
поклавши у мішок
суцвіття серця
аромат душі
бездонність очей та
солонку посмішку
щоб зробити
напій
від хвороби самотності

розірвала нитку
сонячного проміння
і сховала за пазуху
вкусила неповнолітній місяць
і проковтнула його
поцілувала гаряче сонце
і залишила його на своїх устах
вкрала поглядом зірки
і подарувала їх своїм зіницям
сьорбнула води
з Льодовитого океану
і накинула ніч
щоб художник
зміг мене
намалювати

Катя Мазурець

по-осінньому простоволоса
і трохи травнево-дивна
її очі бігали кроси
по зоряному схилі
шукаючи принца
не на білому коні
забанально
на червоному іржавому

запізно виявилось
що і принц іржавий
бо її губи
були вже назавжди
прицвяховані до молитви
за нього

Ганнуся Луцюк

хочу додому
назад у маківку
щоб жити не суботами
а росами й туманами

я б цвіла блідо-блідо
щоб нікого не виручити
і нікому не зробити
виручку
зеленою голівкою

стану сірою
щоб на ранок прокинутись
у спасівському букеті

Back to School

частина 7

Кажуть, що число «7» – магічне і щасливе. На цьогорічному нововолинському хіп-хоп фестивалі «Back to School», який проводиться вже всьоме, ця фраза лише підтвердилась. 12 липня в Центрі дозвілля молоді (кінотеатрі «Україна») кожен, хто бажав, міг отримати море позитиву і океан драйву.

З кожним роком цей фестиваль стає масштабнішим і об'єднує навколо себе все більше людей, котрі цікавляться і займаються брейк-денсом і репом. Цього разу в дійстві взяли участь дуже багато молодих людей майже з усіх великих міст Західної України: «Be Nice Breakers» (с.мт. Шацьк), «New West crew» (м. Нововолинськ), «Fanateck crew» (м. Нововолинськ), «JetBlast Crew» (м. Нововолинськ), «MJ bboys» (м. Ковель), «Brozer без камаза» (м. Луцьк), «West tribe» (м. Луцьк), «We live 2 fly» (м. Львів), «One Flava» (м. Львів), «UnderDogs» (м. Львів), «Funky girls crew» (м. Тернопіль) та судді – «Iron City» (м. Луцьк). «Ламані танці» не втрачають своєї популярності, що було підтверджено у танцювальних боях (брейк-батлах). Хлопці і дівчата (так-так, ДІВЧАТА!) «Back to School» вперше зустрічав брейк-денс-команду, що складається суто з осіб прекрасної статі) просто «розривали» публіку карколомними фішками і па! Дійсно, було на що подивитися.

У перервах між протистояннями за перемогу у танцях сцену захоплювали під гучний бас, біт і скретчі одні з найкращих україномовних андеграунд

реп-команд. Тут можна було почути місцеве «ЛЕЗО», що в парі з луцьким «DLF squad» утворило об'єднання «Flava Fam»; стрийську «Західну Коаліцію», івано-франківський «4Фронт», здолбунівський «XYG», львівський «RCLAN». З Одеси приїхав і Кеча (він не пропускав жодного разу «Back to School»). Хлопці показали всю свою майстерність в роботі з мікрофоном і публікою, а вона у них не маленька, повірте!

Увесь цей чудернацький гармидер очолювала МС Анка, яка вчетверте керувала хіп-хоп парадом.

Ще однією несподіванкою для глядачів став виступ давнього друга фесту – Myzi. Цього разу вона співала з донечкою на руках, бо маленька Саша ніяк не могла відпустити маму на сцену.

...Прохолодні напої, реп і брейк...

І от фінальні батли... оголошення результатів:

1 місце – «One Flava» (м. Львів) – приз: 800 грн та грамота.

2 місце – «UnderDogs» (м. Львів) – грамота.

3 місце – «Funky girls crew» (м. Тернопіль) – грамота.

Жоден учасник фестивалю, – чи то з боку глядачів, чи з боку тих, хто виступав, не залишився без вражень, а головне – вражень ПОЗИТИВНИХ!

**Денис Мисюра
Борис Карпунс**

Турійськ:

Костел Анни (XVI ст., смт. Луків) – рідкісний приклад поєднання кам'яної споруди (стиль раннього бароко) з дерев'яними, виконаний у традиціях народної архітектури. Ліпінський парк – найгарніший парк на Волині, площа якого становить 8,4 га. Заснований наприкінці XIX ст. поміщиком Сумовським. У ньому росте близько 60 видів цінних екзотичних дерев і чагарників.

Любомль:

Обов'язково завітайте у Свято-Георгіївську церву (XVI ст.), яка була побудована князем Володимиром Васильовичем. Усередині церкви залишилися розписи кінця XIX ст.

Володимир-Волинський:

Успенський собор побудований 1160 року за бажанням Володимира, а пізніше – великого Київського князя Мстислава Ізяславича, придніпровськими майстрами. Ця краса розташована на пагорбі поруч із древніми міськими валами. Також по дорозі завітайте в с. Зимне у Свято-гірський монастир. Виникнення монастиря відносять до XI ст. Вперше письмово він згадується у 1458 р. Інші пам'ятки міста: Василівська церква (XIII-XIV ст.), Земляні вали замку (X-XIV) ст.

Луцьк:

Верхній замок – побудований в основному останнім великим князем Галицько-Волинської Русі Дмитром Любартом у 1340-1385 роках, він, разом з Окольным замком, служив столичною резиденцією уряду і глави держави. Рекомендуємо побувати в монастирі Домініканців (1390 р.), в будинку колишньої синагоги (14-15 ст.). Виокремити варто і Свято-троїцький кафедральний собор (1752–1755 рр.), що знаходиться на Театральному майдані.

Камінь-Каширський:

Пам'яткою архітектури є Свято-Іллінська церква, яка знаходиться в центрі міста. Вона має непросту і цікаву історію. Їй більше ніж 300 років!

ПУТІВНИК

1. Смалява
2. Борочичі
3. Охлопів
4. Квасів
5. Брани
6. Милатин
7. Старий Поріччя
8. Новосілки
9. Хмелів
10. Осівці
11. Залісоччя
12. Ліпне
13. Макаревичі
14. Четверня
15. Заліси
16. Городини
17. Іванівна
18. Рудка-Козинська
19. Новий Загорів
20. Новосілки
21. Ружин
22. Зимне

- Церкви, побудовані в період з 1600 по 1800 рр. (номери означають порядковий номер населеного пункту зі списку).
- ✕ Монастирі.

Берестечко:

Варто побувати у Свято-троїцькому соборі, у Свято-троїцькому костелі, біля могили одного з власників Берестечка князя Пронського «Мурований стовп», навідатися до курганів «Маруха» (IX-XI ст.) та «Свята Текля» (XVII ст.). Інші пам'ятки: Козацькі могили.

Ковель:

Перехрестя доріг, а також найбільший у світі пам'ятник Т. Шевченку. Хочеш побачити, де провела свої дитячі та юні роки Леся Українка? Зрозуміти велич письменниці, внесок її та інших членів родини Косачів у національну культуру, їх вплив на наступні покоління? То обов'язково заїдь в с. Колодажне, що неподалік від Ковеля, в музей-садибу Лесі Українки.

29 ЧЕРВНЯ з нагоди Дня молоді було проведено ряд спортивних змагань та культурних заходів. У **ЗМАГАННЯХ ЗІ СТРІББОЛУ** серед молодіжних команд взяло участь 11 команд міста Ковеля та Камінь-Каширська, які були розділені на 2 групи. Переможці груп розіграли перше місце, яке посіли Дручик В. та Івченко О. Кращим гравцем турніру визнано Мазура С. Переможці були нагороджені цінними кубками та подарунками від впливових людей м. Ковеля.

У **ЗМАГАННЯХ З ДАРТСУ** переможцем став І. Прокопів, друге місце посів Мрочко В. Змагання з міні-футболу серед юнацьких команд виграли представники міського центру «Спорт для всіх» (тренер Лис М.). Переможці цих двох змагань отримали призи від місцевих підприємців.

МОЛОДІ ШАХІСТИ РОЗІГРАЛИ ТУРНІР ЗА ШВЕЙЦАРСЬКОЮ СИСТЕМОЮ, в якому переможцем став Сметюх А. У змаганнях із пляжного волейболу команди розіграли молодіжну першість міста, у якій перемогу здобули Савенюк Е. та Маркевич О.

6 ЛИПНЯ НАШЕ МІСТО ВІДЗНАЧАЛО СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ. З цієї нагоди були підготовані різнопланові заходи. Вулице Незалежності відбувся ІV міжнародний пробіг, присвячений олімпійському літу 2008. Усі бажаючі мали змогу стати учасниками забігу дистанцією у 2000 м. Для людей з обмеженими можливостями також був проведений марафон, у якому потрібно було подолати 6000 м, а для професійних спортсменів забіг мав дистанцію 10000м. У змаганнях взяла участь 176 спортсменів з Польщі, Білорусі, Литви, а також з міст України. У загальному забігу перше місце посів Юхівчук М. (м. Луцьк), друге – Савчук Р. (м. Коломия), третє – Оліфіренко І. (м. Біла Церква). Серед жінок перше місце зайняла Станко С. (м. Рівне), друге – Якимович Н. (м. Луцьк), третє – Заборшук Т. (м. Луцьк). Невгамовну волю до перемоги та боротьбу за здоровий спосіб життя показали Р. Павлович (м. Люблін), Л. Оксіук (м. Ковель), здолавши дистанцію на милицях. У запеклій боротьбі серед інвалідів-візочників посів перше місце Новосад М. (м. Луцьк), друге – Хабунін В. (м. Луцьк), третє – Мельничук В. (м. Ковель), та Бамаєвич В. (м. Луцьк). Усі переможці та призери були нагороджені гарячою піцою та фінансовими презентами.

На стадіоні «Верес» відбулася міжнародна зустріч юнацьких та дорослих команд з футболу між ФК «Ковель» та «Гетьман» із Замостя (Польща). У боротьбі за перемогу ковельська юнацька команда перемогла своїх суперників з рахунком 4:1, у дорослих поєдинок закінчився з рахунком 6:0, на користь ковельської команди.

У міському парку відбувся блиц-турнір з шахів з нагоди Дня міста серед юнаків та дорослих. Перше місце здобув Марчук Г., друге – Степанюк О., третє – Кінаш Р.

УВАГА!!!

Протягом 3-х днів, **з 22 по 24 серпня**, у Ковелі відбуватиметься фестиваль артхаусу **«КІНО БЕЗ КОРДОНІВ»**. Місце проведення: кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100, ПУМ ім. І. Франка).

Вхід: 7 грн. за 1 сеанс, 27 грн. абонемент на 3 дні на всі фільми + бонус (безкоштовний квиток на фільм «Секретні матеріали-2»).

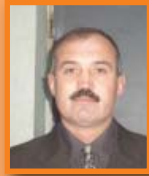
Організатори: молодіжний медіа-проект «Птаха» і кінозал «Прем'єра».

Детальну інформацію про кінофестиваль і фільми, які будуть транслюватися, шукайте ближче до події на сайті журналу «Птаха»: www.ptaxa.com.ua, а також на афішах.

Наші друзі
Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксанит», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«Ідея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

**Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»**

запрошує до співпраці!!!

НАША АДРЕСА:

м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8(050)914-93-77 – Оленка
8(068)2338513 – Ната

Три країни – одна мета

Наприкінці травня українська делегація у складі 11 учнів та 2 керівників, Ірини Клинової та Вікторії Гарбуз, Ковельської міської гімназії мали чудову нагоду побувати у фундації Кшижова (Польща) та попрацювати над спільним українсько-польсько-німецьким проектом, метою якого було дослідити особливості руху опору в цих країнах у певний історичний період.

Після виснажливої дороги Ковельська делегація прибула в мальовничий куточок на південно-західному кордоні Польщі. Фундація Кшижова справила неабияке враження: комплекс будівель для проведення подібних зустрічей, конференцій, семінарів; гостинна простора їдальня, сучасний спортивний зал, комп'ютерна кімната з підключенням до мережі Інтернет, великий ігровий майданчик, затишні спальні кімнати. Після прибуття делегацій школярів з Зеленої Гури та Німеччини Антєе Ляйхзенрінг, координатор програми, представила проект, поцікавилася очікуванням учасників, разом з волонтером Алексом з Німеччини провела інтеграційні ігри-знайомства. Учні опинилися в дивній атмосфері, де лунало три мови, але всім було легко і цікаво спілкуватися. Мовні ігри допомогли не лише розширити словниковий запас дітей, їхній світогляд, а й здружити учасників.

Наступного дня розпочалася справжня робота: учасники програми, працюючи в мішаних українсько-польсько-німецьких групах, отримали краєзнавче завдання з дослідження історії Кшижова. Після походів місцевим школярі взяли участь у семінарі «Що ми знаємо про наших сусідів?». Учням було запропоновано самостійно скласти історичні пазли, схематично зобразивши історичну подію, її учасників, зазначивши дату та

намалювавши символ, що асоціюється з нею. Пізніше кожна група мала можливість розгадати пазли протилежних груп. Учні пригадали не лише найважливіші віхи власної історії, а й познайомилися з історичними подіями держав-сусідів. Увечері школярі побували в будиночку Гельмута Джеймса фон Мольтке, почувши цікаву історію про

групу поляків, які таємно розробляли план знищення Гітлерівської імперії, почитали родинні листи керівника групи до своєї дружини, які вразили мужністю, оптимізмом і вірою в прекрасне майбутнє.

Мабуть, моментом, який найбільше вразив, для всіх учасників проекту стала екскурсія до концтабору, меморіалу Грос Розен, неподалік від Вроцлава. Жажливі, але правдиві факти: за недовгий час існування концтабору у його стінах побувало 140 тис. в'язнів з 22 країн. За один тиждень перебування у концтаборі в'язень втрачав 20 кг. ваги, ті, хто виживали понад 3 тижні, – вважалися хорошою робо-

чою силою. Учні переглянули документальний фільм, в якому свідки концтабору змальовували реальну картину жахливого періоду свого життя.

Кульмінацією трьохстороннього проекту став семінар «Особливості руху опору в Україні, Польщі та Німеччині в певний період історичної епохи». Українські школярі мали змогу відшукати потрібну інформацію в Інтернеті, обмінятися нею з польськими та німецькими учнями, а потім зробити презентацію тієї історичної події, яку представили однолітки із сусідніх держав.

Ковельські гімназисти достойно зарекомендували себе й у спільній вечірці, в якій відчувався колорит української культури. Прощаючись, усі учасники висловили спільну думку продовжити проект та зустрітися знову.

Вікторія Гарбуз,
вчитель Ковельської
міської гімназії

ПОДІЇ

31 липня – 2 серпня в Судаку в бухті «Капсель» буде проведений християнський рок-фестиваль **«ТОТАЛ АРМАГЕДДОН»**.

2 – 3 серпня – у Конотопі буде проходити **III-Й ФЕСТИВАЛЬ «ПРО РОК – 2008»** (центральный стадіон. Вхід на один день 10 грн.).

2 – 8 серпня – в Криму відбудеться **VIII ФЕСТИВАЛЬ ВАЖКОЇ МУЗИКИ «RED ALERT OPEN AIR»**. Місце дії – розважальний комплекс «Сонечко» (9-й кілометр автодороги Євпаторія-Сімферополь).

8 – 10 серпня – в селищі Сколівських Бескидів (Карпати) відбудеться **ФЕСТИВАЛЬ ПІСНИ «БЕСКИДИ»**.

16 – 17 серпня – другий відкритий етно-фолковий фестиваль **«ДНІСТРОВСЬКА РУРА»**. Місце проведення: с. Незвисько Городенківського району Івано-Франківської області.

16 – 17 серпня – IV Міжнародний фестиваль авторської пісні та туристичного відпочинку **«ОЛЬВІЯ 2008»** (територія Національного історико-археологічного заповідника «Ольвія»).

18 серпня – курорт Затока, ст. Лимарська, південний фестиваль гарної музики **«U.ROK-3»**.

23 – 24 серпня – Третій літературно-музичний фестиваль **«ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ З МАХНОМ»** (м. Гуляйполе, Запорізької області).

31 серпня у клубі «Forsage» відбудеться **СОЛЬНИЙ КОНЦЕРТ ГРУТУ «С.К.А.Й»**. Початок програми о 23:00. У клубі діє дрес-код та фейс-контроль: дівчата від 20 років, юнаки від 21 року.

ЄВРОПЕЙСЬКЕ ДОБРОСУСІДСТВО – «КОРДОН 803 GRANICA»

30 серпня – Угринів/Долгобичів. Початок: 12.00 год. Відбудуться: велопробіг, кулінарний пікнік з традиційною кухнею, фотопленер, виставка мистецьких творів, лендарт, транскордонний ярмарок, інтерактивні заходи для дітей та молоді, виступи почесних гостей, концерт відомих українських та польських музичних гуртів (20.00 год.), за участі: «Океан Ельзи», «Тартак», «Бумбокс», «Каян», «T.Love», «Karimski Club».

Кінозал «Прем'єра»

ЛУЧУМ ім. Франка представляє

ВОЛЛ-І

4 - 17 серпня

Фантастична анімаційна комедія. Режисер: Ендрю Стентон. («В пошуках Немо», «Корпорація монстрів»).

2700 рік... Земля задихається під купами сміття, люди давно покинули її межі і перебралися у космос. Компанія BuyNLarge створює новий тип роботів для очистки земних ландшафтів. ВОЛЛ-І – один з них. Він тільки й знає, що мете, чистить, миє й шкребе... Та одного разу ВОЛЛ-І зустрічає її, після чого його життя кардинально змінюється.

СЕКРЕТНІ МАТЕРІАЛИ-2

18 - 27 серпня

Виробництво: 20th Century FOX. Надприродний трилер. Режисер: Кріс Картер. У головних ролях: Девід Духовний, Джиліан Андерсон, Аманда Піт.

Сюжет ще тримається у секреті. Відомо тільки, що складні стосунки між Фоксом Малдером і Даною Скаллі будуть розвиватися у неочікуваних напрямках. При цьому Малдер, як і раніше, буде шукати правду, а Скаллі – допомагати йому в цьому.

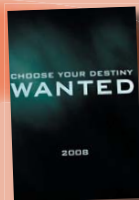

ОСОБЛИВО НЕБЕЗПЕЧНИЙ

28 липня - 17 серпня

Фантастичний трилер. Режисер: Тимур Бекмамбетов («Денна варта», «Іронія долі. Продовження»). У ролях: Анджеліна Джолі, Морган Фрімен, Джеймс МакЕвой.

25-річний Уес був середньостатистичним, невдоволеним життям ледарем. Ніхто не вірив в його майбутнє, та одного разу Уес стає членом таємного Братства, завдання якого – підтримка стабільності у світі, ліквідація одиниць в ім'я тисяч.

КОЛІНЦЯМИ ПО КАМІНЦЯХ

ЧАСТИНА І. ПРОВІНЦІЙНА СІНЕМАТИКА

Узвичаєний штамп «Ковель – місто залізничників» чи не найголосніше промовляє, що усі інші галузі життя людей тут колись відійшли на другий план і не поспішають ламати стереотипи. Місто, яке влітку забарвлюється у гламурні цяцьки студентиків столиці, Луцька, Рівного і Львова, нагадує, що і тут щось змінюється, себто живе, що правда, іншим, столичним чи подібним до того ж, життям. Розвиватися у Ковелі не просто (зрештою, як і всюди), але абсолютно можливо – за умови прагнення розвитку. Прикладів того є вдосталь. Але це швидше самостійні спроби людей, що не пливуть за течією річки Турія.

Однією з читачок «Птаха» і постійних жителів Ковеля є співвласниця кінозалу «Прем'єра» Цоп'яшук Руслана. У другому номері я відгукнувся про цей заклад, критично оцінивши некомфортність сидінь у ПУМі та рівень фільмів, які пані Руслана разом з чоловіком Юрієм демонструє. Як відомо, кінотеатр, що існував ще після розпаду СРСР на вул. Театральній, тепер в історії, а натомість там відкрито клуб, назва якого – «КИНО». Це всього-на-всього заклад розваг, дискотек. Кіно там не показують. Уже четвертий рік підряд у Ковелі працює кінозал «Прем'єра», що дислокується у Палаці учнівської молоді, орендуючи приміщення у міської влади. Дискусія, яка виникла між мною та пані Русланою у редакції журналу «Птаха», стосувалася різних питань: кінопрокату чи швидше кінорозвивання у Ковелі. За словами Руслани, інколи їх сімейний кінобізнес досягає критичної точки, і вони ладні з ним зав'язати, але все ж демонструють фільми й надалі, до речі, легально (купують права на показ фільмів). «У Ковелі аудиторії немає. Меншість людей, що полюбає арт-хаус, піде у прокат, візьме піратські диски і подивиться кіно вдома. Більшість фільмів, які ми демонструємо, не подобаються і мені, але ми намагаємося вибирати те, що сподобається глядачеві, те, що має попит», – така вчепна відповідь пролунала з вуст Руслани на мою пропозицію започаткувати один день на тиждень, аби демонструвати «кіно не для всіх». Наша розмова увінчалася взаємною згодою організувати у місті кінофест-:) Представник міської влади, а точніше спеціаліст відділу культури Ірина Рабенко, прокоментувала власну позицію щодо співіснування ковельчан і кінотеатру: «Я хочу, аби був кінотеатр, але це не від мене залежить... Наразі в нас немає грошей для створення хоча б кінозалу. Нам коштів дають небагато. Ми розподіляємо їх там, де вони найпотрібніші». На запитання про вплив фільмів, які показує наш кінозал, на молодь і цензурну роботу відділу, пані Ірина

відповіла, що вони цим не займаються. Максимум – це побачать кіноафішу чи прочитають рецензію в газеті.

Тож кінотеатр – це таке собі явище неактуальне, і мало кого воно, як бачимо, на разі турбує. А чи цікавить воно вас?

ЧАСТИНА ІІ. СТОЛИЧНИЙ БОМОНД

У часи повного занепаду нашої державності існували такі могутні постаті, як Сергій Параджанов, Іван Миколайчук та інші, які у скрутні часи проривали радянські ланцюги, хоча б на півці демонструючи назву «Україна». Після звільнення з лап тоталітарного режиму усе змінилось. Але вседозволеність не продукує опір системі, а себто і не маємо ми андеграунду, а лише «поющие трусы».

Уже вдванадцять столиця України на одну ніч перетворилася на серце українського кіно. З 28-го на 29-те червня біля замку Річарда на Андріївському узвозі небадужі до мистецтва спостерігали за коротким студентським метром фестивалю «Відкрита ніч. Дубль 12». Із заходом сонця вечірньої панорами Подільського району Києва усі присутні поринули у споглядання ігрового та анімаційного кіно. Холод підступно наближався, але бажання відчувати дух нічного сеансу перемагало. Розпочали дійство письменники – брати Капранови, – які влучно зазначили, що 28-го червня у нашій державі знаковими є «два фантики українського буття – конституція і кіно». В журі були в основному партнери, спонсори, рідше – режисери і кінокритики, а серед відомих широкому загалу, – письменниця Марія Матіос. Шановане панство, швидко набалакавши та проговоривши дифирамби один одному, покинуло майданчик, де залишилися глядачі: журналісти і всі інші, хто «продерся» через охорону. Протягом ночі за кулісами працював ведучий програми «Кіно UA» на Першому – Сергій Неретін, який після показу кожної короткометражки вів бесіди із молодими режисерами. Інколи їх розмови були оригінальніші за самі фільми. Переможцем серед студентських ігрових фільмів стало мовчазне і філософське «Отроцтво» Дмитра Сухолиткого-Собчука. Але для мене особисто і для інших були свої фаворити: наприклад, чудова документальна стрічка «Пророк» – історія пітерського стариганя-бітломана, який мріє збудувати храм рок-музики і любові та закликає усіх фанатів «бітлів» викинути з дому стандартні кришталеві сервізи, а замість них почепити фотографії Леннона і Маккартні. Дивак, але у ньому світилася істина...

Проблиски сонця сповістили, що невпинно наближається завершення кіноночі, а також холоду, який дещо стримував емоції. Це асоціативно нагадувало український кінематограф... Але висновок усе-таки оптимістичний: кіно в Україні існує.

Максим Івануха

ФОТОПРИКОЛИ

«Квочка» втомилася...

Українська перспектива.
Ковельський варіант

Як ти гадаєш, а люди існують?..